

Rollercoaster naar ons gezin

Zij aan Zij - 25 mei 2023 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Alleen al de weg naar een roze gezin, dat gaat op een hele andere manier dan de weg naar een gezin bij hetero-koppels. Natuurlijk met uitzondering van degenen waarbij het niet zomaar lukt om een kindje te krijgen. Ja, voor twee mama's is het ook net even anders. Helaas is dat wondertje nog niet gebeurd, mocht je je de vorige column nog herinneren.

Nee, het heeft toch wat meer voeten in de aarde. Allereerst de donor vinden. Want ja, dat zaadje is toch echt nodig voor een klein muppie. Ga je voor een bekende donor? Ga je online op zoek? Of ga je voor een spermabank? Nationaal of internationaal? Allemaal beslissingen om over na te denken.

En dan natuurlijk, wie gaat er dragen?

Dan komt er nog het betalen van de belachelijke subsidie bij die wij in Nederland kennen: vrouwen zonder mannelijke partner betalen 192,50 euro extra voor dit traject. Waar we 'blij' mee zouden moeten zijn, want eerst was er een mogelijkheid dat het traject helemaal niet meer vergoed zou worden. Iets waar ik zo een aparte column over zou kunnen schrijven. Het liefst zou ik er een nationale campagne tegen beginnen, maar tijd en andere keuzes maakten dat die campagne vanuit mijn handen niet is gestart. De focus op het traject zelf is al genoeg.

Want daar begon de rollercoaster. De focus op ovulatie en menstruatie. Wel of niet ongesteld deze maand. Zo ontzettend spannend. En uiteindelijk zenuwslopend.

Vol goede moed begonnen we aan het proces. Wie weet lukt het wel meteen! Dat zou zo mooi zijn. En ja hoor, wauw, de tweede poging was raak. Meteen in de zevende hemel. Ik weet nog dat ik helemaal gelukkig op bed lag. Ik kon het haast niet geloven. Ik zou mama worden. Hoe bizar en hoe geweldig.

Maar helaas. Even later bleek dat geluk in rook op te gaan. De eerste miskraam was daar. Wat een verdriet.

Vol goede moed gingen we door. Oef, gelukkig! Na een paar pogingen was het weer raak. Wat een blijdschap. En daar was ook de angst. Want ja, de vorige keer was het immers ook fout gegaan. En inderdaad, bam, wat een klap. Weer mis. Toch niet zwanger. Wat zijn we er samen sterker door geworden. Samen door het verdriet heen en steun zoeken bij elkaar.

Het gebeurde nog een keer, zo half half raak, dus er volgde een hormoonkuur van zes weken om alles los te krijgen, zodat het eruit zou komen. Een proces dat bij ons toch een stuk heftiger was dan verwacht.

Telkens de hoop, het halsoverkop naar de kliniek bij ovulatie, het afwachten en vervolgens het verdriet. En ja, de klok tikt. Want we kregen negen inseminatiepogingen. Daarna zou het traject overgaan op IVF. En poging nummer negen kwam dichterbij.

We besloten een pauze te nemen. Even rust. Even niets. Even niet de focus op de kalender. Het plassen op ovulatie- en zwangerschapstesten. Heerlijk. We reden naar Amsterdam om daar bij een geweldige speciaalzaak de heerlijkste drankjes in te slaan. Want tja, dat lag ook al bijna een jaar stil. Wat hebben we genoten. Gaan we nog wel verder? Willen we weer die rollercoaster in? Maar de wens was te groot. De eventuele voordelen wogen veel meer op tegen de nadelen van het traject. Dus we zouden weer beginnen.

Nu wel met een stuk meer terughoudendheid. Ik weet nog dat ik dacht bij de laatste poging, we hadden er nog één, schiet maar raak, we zien het wel. Ik stond er in ieder geval rustiger en ook realistischer in.

Twee weken verstreken... Geen menstruatie. Zou het dan echt? De allerlaatste keer? De test was positief! Alweer. En op dag één kwam daar de zin in vlees, terwijl ik vegetarisch eet. Maar geen vlaggen uit dit keer. Nee, we besloten af te wachten. Een week verstreek. En weer een. En nog een. Deze bleef zitten! Zou het dan? Zou het echt zo zijn? De blijdschap werd steeds groter en durfde steeds meer om de hoek te komen kijken, zich steeds meer te laten zien. En daar was dan ook de echo met het kloppende hartje.

O wat waren we gelukkig. En nog steeds. Na twaalf weken hingen we het aan de grote klok. Iets waar onze kleine nu helemaal fan van is, want geen 'tik-tik' gaat ongezien voorbij.

Wat was het een rollercoaster. Het was het waard. We zijn nog altijd in de zevende hemel.